

[Statsministeren.]

hovedorganisationer kom til at svæve i et lufttomt rum.

Det er blevet fremhævet over for dem, at et negativt resultat ville åbne vejen for en omkostningsstigning, som igennem en forringelse af konkurrenceevnen kan rejse vanskeligheder for produktionen og beskæftigelsen.

Det er også blevet stærkt fremhævet, at en stigning i pengeindkomsterne af det omfang, vi nu må regne med, vil muliggøre en stigning i forbrugsefterspørgslen, som det er absolut nødvendigt at neutralisere. Nåedes der ikke en tilfredsstillende løsning, var en kraftig forhøjelse af skatterne nødvendig — og merværdiafgiften måtte her træde i forgrunden, fordi den muliggjorde en hurtig virkning.

Dernæst har det været gjort ganske klart for de to parter, at lønmæssig resignation inden for det af de to hovedorganisationer dækkede område også af regeringen forudsattes fulgt op af tilsvarende ordninger for andre lønmodtagergrupper. Endvidere har der for de to parter været skitseret principper, hvorefter indkomster af ikke-lønmæssig karakter kunne blive gjort til genstand for en tilsvarende beskæring som den, lønmodtagerne eventuelt måtte påtage sig. Herudover har parterne kendt omridset af regeringens almindelige økonomiske politik, som jeg redegjorde for på mødet med arbejdsmarkedets parter, funktionær- og tjenestemandorganisationerne og erhvervslevets organisationer den 15. februar.

Med hensyn til formerne for lønmæssig resignation har arbejdsministeren og jeg i møder med de to hovedorganisationers formænd peget på visse muligheder uden dog at give disse prioritet fremfor andre muligheder, som organisationerne selv måtte være opmærksom på. Der har således været nævnt den tanke, at udløsning af dyrtidsportioner skete i overensstemmelse med overenskomsterne, men dog således, at hver dyrtidsportion i perioden fra 1. marts i år til 1. marts næste år kun kom til udbetaling med det halve beløb. Der har også været nævnt den tanke, at man lod forårets dyrtidsportioner, overenskomstportioner og arbejdstidsnedsættelse med tilhørende forhøjelse af timelønnen komme til udbetaling, men gav afkald på dyrtidsregulering til

efteråret. Denne sidste fremgangsmåde ville selvsagt ikke virke lige så hurtigt som den første og derfor ikke fuldstændig overflødiggøre visse finanspolitiske indgreb.

Kendskabet til regeringens økonomiske politik og sikkerhed for, at lønmæssig resignation inden for det af de to hovedorganisationer dækkede område ville kunne ske under fuld ligestilling med den øvrige befolkning, hvad angår pålagte byrder, har altså ikke været tilstrækkelig til, at et resultat har kunnet opnås, og det beklager jeg. Der er nemlig ikke tvivl om — og jeg tror, meget store dele af befolkningen deler denne opfattelse — at det ville have haft den største betydning for genskabelsen af balance i vor samfundsekonomi og for den fortsatte velstandsstigning, om et resultat var blevet opnået. Jeg vil gerne udtale håbet om, at organisationerne i den kommende tid tænker videre på sammenhængen mellem udviklingen i lønninger, indkomster, priser og avancer på den ene side og produktion, beskæftigelse og valutamæssig balance på den anden, og at man tænker på det medansvar, som organisationerne i vort samfund har med hensyn til at bidrage til, at sammenhængen mellem de af organisationerne varetagne opgaver og den øvrige økonomiske politik ikke går tabt. Der er jo her tale om forhold, der atter og atter vil få aktualitet.

Da regeringen i fredags havde modtaget svar fra arbejdsmarkedets parter, traf vi beslutning om den finanspolitiske stråning, som under disse omstændigheder er bydende nødvendig. Det er ikke nogen ideel løsning af de aktuelle økonomiske problemer. Det er, hvad der vel træffende er blevet kaldt den næstbedste løsning.

Der vil, således som det tidligere er bebudet, blive søgt gennemført begrænsning af den meget kraftige stigning i statsudgifterne med 600 mill. kr. fordelt på de civile og militære budgetter.

Jeg vil gerne understrege — hvad man i den offentlige diskussion er tilbøjelig til at glemme — at der ikke er tale om en nedsættelse af de offentlige udgifter, men alene om en opbremsning af den meget kraftige udgiftsstigning. Det gælder således, at for det næste finansår er de offentlige anlægsudgifter budgetteret 12 pct. højere end for indeværende finansår. Selv når de af rege-